Ч. 126. Второк 21 (8 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Новий Владика.

Вчера, в неділю дня 19 с. м. відбуло ся в Станиславові висьвяченє на епископа Преосьв. о. др. Григория Хомишина. Чину висьвяченя довершив Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий в сослуженю Впреосьв. архіепископа львівского др. Йосифа Більчевского і перемиского епископа Преосьв. Константина Чеховича.

В торжестві взяли участь: Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий, Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Станислав Бадені, Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого др. Тхоржницкий, Є. Е. п. Віцепрезидент краєвої дирекциї скарбу др. Коритовский, Впреосьв. архіепископ вірменьский о. Теодорович, п. Віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Пляжек, шеф бюра президияльного Намістництва радник Залеский, Директор почт п. Сеферович, радник Двора староста станиславівский п. Прокопович, радник Намістництва п. Корженьовский, командант міста ґен. Фрайнд з ґенералїцию і офіцирским корпусом, маршалок повітовий п. Цеńский, бурмістр станиславівский др. Німгін, президент окружного суду п. Саганек, прокуратор п. Килїян, начальник округа скарбового старший радник п. Маєвский, б. маршалок повітовий п. Брикчиньский, старший управитель почти п. Дякович і управитель почти п. Лясковницкий. Крім того явила ся майже вся місцева інтелїґенция і многотисячні товпи народа навіть з подальших сторін. Почетну асисту творив 24 полк піхоти. Доми в місті були прибрані хоругвами.

О годині $8^1/_2$ рано зібрали ся коло епископскої палати при улици Липовій церковні братства з хоругвами і духовеньством і відвели достойного номіната в величавім поході до катедральної церкви. Вздовж цілої дороги творили шпалїр ученики шкіл середних і народних. О годині 9-ій розпочало ся торжественне богослуженє, в часі котрого відбув ся чин висьвяченя. Чину сего — як сказано — довершив Впреосьв. Митрополит Шептицкий, з котрого рук одержав Преосьв. номінат епископску дальматику. Коли Преосьвященний епископ засів в митрі і з жезлом на престолї, повитав его іменем духовеньства і вірних митрат о. Фацєвич. В часі богослуженя співав хор питомців львівскої духовної семинариї. По скінченім богослуженю відведено епископа в торжественнім поході до палати, де він з балькону уділив зібраним вірним свого архипастирского благословеня.

О годині $1^1/_2$ представляли ся Преосьвященному духовеньство, представителї властий державних, автономічних і військових, корпорациї і товариства. О годині 5-тій по полудни відбув ся концерт в честь епископа, в котрім між иншими взяли участь і питомці духовної семинариї львівскої.

О годині 7-ій вечером відбув ся обід у Преосьв. епископа для запрошених гостий, в котрім взяли участь між иншими Є. Е. п. Намістник і духовні та сьвітскі достойники. В часі обіду підніс Преосьв. епископ кілька тоастів між иншими в честь Є. Сьв. папи Пия X. і Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа I., а п. Намістник в честь епископа і духовеньства епархії.

Росийско-япаньска війна.

Послїдні днї принесли і Росиянам і Япанцям великі страти. Коли повірити вістям заграничних ґазет, то корпус ґен. Штакельберґа, висланий до освободженя Порт Артура, знищений зовсїм, так що вже не може бути й бесїди о армії Штакельберґа. Кажуть, що в битві межи Телїце і Вафанку в днях 14 і 15 с. м. мало згинути, було з ранених і дістати ся до япаньскої неволї всего разом около 14.000 людий, а крім того стратили Росияни 13 пушок і свої полкові прапори. Подане повисше число

14)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*.)

(Дальше).

XIX.

Так зайшов Матвій аж над берег моря. Округла площа з малим огородцем посередині, над головами перехожих побудована на стовпах зелїзниця; поїзд жене по ній, скручує остро над самим берегом дальше, аби вкінци кидаючи чорну хмару диму на воду, скрити ся за рогом великого сірого дому. Матвій сів на лавку і глядів на море. Перед ним простирала ся филююча і полискуюча водна площа. Недалеко озвала ся свиставка парохода, що відїздив наповнений людьми. Мимохіть слїдив его Матвій очима. Пароход плив просто до острова, на котрім стояла звістна мосяжна статуя свободи. В тім самім часї попри остров переїздив поволи величаньский корабель, як раз такий самий, як той, на котрім приїхали наші Лозівці до Америки. Корабельна хоругов повівала у вітрі і видавало ся, немов би она хотіла притулити ся до ніг мосяжної статуї, що здіймала в горі свою хоронячу руку. Матвій приглядав ся, як европейский пароход поров тихо своєю грудию филї і ему видавало ся, немов би він мусїв плакати... Як недавно ще глядів він цілу ніч з такого самого корабля на ту статую, доки аж сьвітла в ній не погасли і перші проміні сонця не позолотили еї голови, а побіч него спала тихо Анна, схиливши ся над своїм клунком...

Недалеко від тої площі стоїть округлий, низький, подібний до цирку будинок. Тепер той будинок забитий дошками, але перше, ще не так давно, находили тут свій притулок европейскі виходцї, що приїздили пароходами до Нового Йорку. Колиб Матвій був то знав, то був би певне підійшов близше. А колиб був прийшов, то був би міг бачити, як его сестра Анна, хорошо прибрана і весело усьміхаючи ся, виходить з воріт попід руку з Осипом Лозиньским. Осип одїтий як пан, подібно як тепер одїває ся Дима, лише що на нім всьо вже цїлком инакше лежить як на Димі. Они виходять і йдуть вздовж берегом на право до пристаний, в надії, що може Матвій і Дима приїхали тим пароходом, що саме переїхав попри статую свободи. А в тім самім часї встає Матвій і йде на ліво, за поїздом, що перед хвилею переїхав.

Коло четвертої години по полудни бачено дивного чоловіка знов коло моста. Саме надійшов мостовий поїзд, машину обернено на зворотници, ціла громада приїхавших з тамтого берега Американців зійшла по сходах в долину і їм впав в очи той дивний чоловік, що стоячи посеред товпи людий, кричав:

— Гей, ратуйте, хто в Бога вірує!

Але очивидно ніхто его не розумів. Коли би нині в великім американьскім місті хто так кричав, то певне відповів би ему хтось з поміж людий, бо в послїдних лїтах привезить один корабель за другим богато земляків від нас, Русинів, Поляків і жидів. Они розсївають ся всюди вздовж цїлого побережа, живуть по фермах, наймають ся за служачих по склепах, працюють по фабриках. Деяким пощастить, деякі стають богатними, заможними ґрунтовими господарями і тоді вже по кількох лїтах майже не можна пізнати жидівских хлопців, що виросли на здорових рільничих робітників. Але многі не мають щастя в рільництві і тоді з'убожілі і заляканї вертають назад до міст і знов беруть ся за своє давне ремесло. Той возить на малім візку дешеві ножі і замки та продає їх, тамтой ходить з всїлякім дрібним крамом по домах, инші знов розносять книжочки з образами Нового Йорку, Ніяґари, великої американьскої зелїзниці, або служать за послугачів і післанців у своїх одновірців, або у приїзжих. Тоді ходить такий бідолаха з своїм крамом або з сірниками, аби лиш тим закрити свою нужду, обдертий, опущений і брудний, з мутними, сумними очима і по всїм можна зараз пізнати росийского жида, тільки що він на чужинї ще нещасливійший, бо там житє дорожше, а щастє не кождому усьміхає ся...

Але тоді не було їх там ще тілько і на нещастє Матвія не стрітив его ні один, коли він стояв в товпі і кричав, як потапаючий чоловік. Американці ставали, глядїли з зачудованєм на дивного чоловіка і йшли дальше.. А коли до того місця наблизив ся знов полїціянт, зійшов ему Лозівець скоро з дороги і щез на мостї.

Минувши міст, ішов все просто улицями Брукліна. Він гадав, що там за рікою скінчить ся то прокляте місто і він опинить ся в чистім поли, але мусїв ще майже три години ван-

російских страт єсть без сумніву пересаджене, бо яка би то мусіла бути битва, щоби в ній аж так великі були страти! То однакож здаєсь бути річию певною, що ся послідна битва, як що до самих страт і під взглядом свого тактичного і стратеґічного значіня принесла Росиянам більшу поражку, як битва під Кюленчен і Кінчу. Кажуть, що Японці взяли в сій битві около тисяч Росиян до неволї.

Але й Японці мають велику страту, котра майже так само рівнає ся програній битві а она мусить бути тим прикрійша, що стала ся очевидно внаслїдок якоїсь необачности або таки просто байдужности японьского адмірала Камімури. Російска владивостоцка ескадра затопила пять японьских кораблїв перевозових, що везли войско, провіянт, муніцаю та материял будівельний потрібний для будови зелїзниці. Віцеадмірал Скридлов доносить цареви телєґрафічно:

Дня 15 с. м. наша дивізия кружляків стрітила в корейскім проливі японьский корабель перевозовий „Ізумімару", що віз войско. Коли минув час для вiратованя залоги, з чого часть єї користала, знищили ми корабель пушками. Небавком опісля стрітили ми два инші кораблї „Міташімару" і „Садомару"; они везли войско і материяли до будови зелїзниці. Позаяк не хотїли піддати ся, то ми знищили їх по короткім часї визначенім до капітуляциї. Японці стратили отже три кораблї перевозові, котрих містота виносила 15.000 тон; крім того стратили часть вояків, що були на кораблях а не могли виратувати ся і значну скількість материялу будівельного і воєнного. Дня 16 с. м. стрітила наша дивізия кружляків анґлійский пароход „Алянтян", котрий віз 6.000 тон вугля. Позаяк було підозріне що до єго неутральности, то поручник Петров приставив корабель до Владивостока, де суд розслїдить документи парохода.

На корабли „Гаташімару" мало згинути 1000 людий. Крім тих трох кораблїв мали Росияни затопили ще корабель „Наґотомару" а корабель „Кацансмару", що ішов другим на поміч, наїхав на инший японьский корабель і розбив ся.

Новинки.

Львів дня 20-го червня 1904.

— **Ярмарок краєвих виробів.** Аби причинити ся до піднесеня краєвого промислу і заохотити як найширші круги до краєвого витворюваня у всїх напрямах, завязав ся в послїдних місяцях у Львові комітет, котрий постановив устроїти т. зв. „краєвий ярмарок", т. є. род вистави, котра дала би о скілько можна образець того, що у нас в краю витворює ся. Гадкою тою зацікавили ся широкі круги населеня і приймили єї симпатично, а послїдної суботи дня 18 с. м. замінила ся она в дїло. Именно того дня о год. 5-тій по полудни відбуло ся на повиставовій площи у Львові торжественне відкритє „краєвого ярмарку". Серед прехорошої погоди перед відповідно прикрашеною палатою штуки зібрали ся в тім часї Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Ст. Баденї з представительством Видїлу краєвого, представителї ц. к. Намістництва з п. радником Двора ґр. Лосєм і шефом бюра президияльного п. Залеским, члени ради міскої, директори почт і зелїзниць, президент апеляциї Є Е. др. Тхоржницкий, представителї войсковости в значнім числї з командантом корпуса Є. Е. ґен. Фідлером, жена п. Намістника ґр. Потоцка, всї ті, що займають ся краєвим промислом і велике число публики. Перший промовив именем краю Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї, вказуючи на користь того підприємства і складаючи желаня хорошого успіху, дальше говорив именем ради міскої п. віцепрезидент міста Михальский, відтак именем комітету директор промислового союза п. Шидловский і зложив подяку властям державним і автономічним за підпору комітету в єго заходах. — Именем правительства промавляли два відпоручники, а то радник секциї мінїстерства торговлї п. Добецкий, що зложив комітетови желаня именем п. Мінїстра торговлї і радник мінїстерияльний п. Фріс именем п. Президента мінїстрів дра Кербера, складаючи також желаня хорошого успіху. У відповідь обом тим бесїдникам промовив директор фабричного союза др. Баталїя, складаючи державним властям подяку за висланє відпоручників і просячи о дальшу підпору і опіку над галицким промислом. — Вкінци відчитав п. Ольшевский телєґрами з желанями від Є. Е. п. Мінїстра дра Пєнтака і президента міста дра Малаховского. — На тім закінчила ся перша часть торжества відкритя ярмарку, по чім участники оглядали поодинокі павільони, о скілько они доси викінчені. Взагалї повиставова площа представляє дуже оживлений вид. На ярмарку виставили свої вироби по части на продаж, а по части для реклями звиж 400 краєвих купцїв, промисловцїв і ремісників.

— **Впреосьв. архієпископ** львівский др. Йосиф Більчевский одержав від Є. Сьв. папи Пія X достоіньство асистента папского Престола і титул ґрафа римского.

— **Стрілянє з моздїрів** живим і мертвим повинно би вже раз вийти з моди, бо часто приходить з тої злишної паради до великого нещастя. Недавно тому доносили ми про нещасливу пригоду в Яричеві, де підчас канонїчної візитациї Впреосьв. архієп. лат. обр. Більчевского моздір розпук ся і забив одного чоловіка, а ось друга пригода: В Устечку заліщицкого повіта помер сими днями член тамошного братства церковного. Щоби похоронови надати більшого торжества, стріляно з моздїрів. Горіючий клак з моздїря впав на кришу церкви і заким ще хтось міг то добачити, церков зачала горіти та мимо скорої і енерґічної помочи згоріла до тла.

— **Послїдний курс пожарний** перед фериями відбуде ся в льокали львівского „Сокола". Наука розпічне ся вже в понедїлок дня 20 червня с. р. і буде відбувати ся в понедїлки і пятниці від 8 г. до ½10 вечером. Науки пожарництва удїляє ся неоплатно. Зі згляду на надходячі вакациї, які дадуть нагоду фахово виобразованим інструкторам розширити знанє пожарництва скрізь по селах, належить надїяти ся, що особливо академики зголосять ся численно.

† **Помер** о. Николай Лужницкий, почетний совітник митрополичої консисториї, парох в Сороцку, скалатского деканата, дня 17 с. м. в 69-ім роцї житя, а 44-ім сьвященьства.

друвати, заки вкінци доми стали менші і появило ся більше дерев і зелени.

Лозиньский відотхнув повною грудию і розглядав ся з жадобою за жовтими ланами жита або зеленими луками. Він обчислив, що після наших відносин повинно би ся тепер вже косити траву і жито повинно би вже доходити та погадав собі:

„Ах! Пійду до першого лїпшого господаря, возьму косу, махну нею кілька разів, то они й без мови пізнають, з яким чоловіком мають до дїла.... І то певне, що селяни чей простїйші і щирійші і не будуть в селї питати за пашпортом. Коли раз скінчить ся то прокляте місто?"

Тепер вже видко було по обох боках дороги малі сільскі доми, одно- і двоповерхові, деякі з вивісками на дверях і у вікнах, подібно як в наших сїльских коршмах. Огороди ставали чим раз частїйші, вимощена дорога тягнула ся простїсенько, як розстелене на земли полотно, а над нею по обох боках похиляли ся зелені дерева. Деколи виринав на дорозї мов темна скриника, ваґон, сонце ярко відбивало ся від него, він ставав більший і більший і вкінци переїздив попри Матвія, а за ним далеко показував ся другий.... Часами здавало ся, що то всьо мусить в найблизшій хвили скінчити ся і що відтак розпростре ся перед очима велика рівнина з рядом телєґрафічних стовпів вздовж дороги, почтовим візком на ній, морем доспілого жита аж по край овиду по обох боках, веселою чистою річкою, мостом і вічливими селянами при роботї.

Але замість того виринула нагле з зелени знов цїла купа домів і Матвій увійшов на ново немов би в яке місто. Деколи здоймали ся навіть з посеред малих сільских домків горді на пять або шість поверхів високі доми, а по кількох мінутах появляли ся знов малі домки і така сама дорога, немов би то місто кінця не мало, немов би обіймило цїлий сьвіт....

А всьо було тут чуже, всьо инакше як у нас. Тут і там росли по огородах дивні ростини, щось пяло ся по закривлених тичках до гори, а тички були так звязані, що творили немов склепінє; колиж Матвій близше приглянув ся, побачив звисаючий виноград.

Вкінци появив ся на боці між деревами кусник чорної як аксаміт землї. Матвій скоро кинув ся туди і поглянув там з дороги.

Але то, що там побачив, стиснуло єго за серце. То був кусень плоскої землї, яких пятьдесять десятин завбільшки, не огороджений плотом або парканом, лише дротяною решіткою з острими колючками. На однім кінци того поля видко було димлячий комин чорної, закопченої фабрики. — На другім кінци стояла льокомотива, хороша, лискуча машина на колесах. Скоро обертало ся розгінне колесо, валцї порушали ся живо, біла пара виходила з машини в малих тонких і порозриваних хмарках. Коло машини, у воздусї, висїла дротяна линва і відтак колисала ся. Коли Матвій повів за нею очима, побачив на другім кінци поля зелїзну машину, подібну до зьвіра, що сунула ся до него гнївно риючи землю; она гризла і копала і за нею лишала ся широка борозда чорної землї.

Матвій перехрестив ся. Боже сьвятий! І до чого тут в тім краю такого селянина, такого господаря як Матвій Лозиньский, на що їм ще розумного коня, сильного вола, кріпкої, вправної руки, певного ока? І що він тут тепер зробить, коли они так орють?

Кількох людий глядїло на ту роботу. Може пробовали они машину, а може й обробляли поле, лише ні один з них не був похожий на нашого селянина. Матвій відійшов від них на другу сторону, де між зеленю побачив полискуючу воду.

З жадобою нахилив ся, але вода була солона. То було вже море. Щоглисті човни пливали сюди й туди, а там, де кінчив ся остров, уносила ся над водою ледво слїдна хмарка диму з парохода. Матвій упав на берег, на сам край американьскої землї і глядїв горячими, сухими, тужними очима там, де за морем полишило ся цїле єго житє. Хмарка диму розплила ся поволи, а вкінци цїлком щезла.

Тимчасом зайшло сонце. Филя за филею підбігала тихо до берега і їх піна ставала білїйшою, а самі филї темнїйші. Матвієви видавало ся, немов би він спав і немов би то всьо було лиш сном — тихий плюскіт тих дивних филь і погасаюче вечірне сьвітло і великий сумовитий повний місяць, що сьвітив крізь рідку синяву вечірну мраку.... Все і все плюскотїли і журчали филї, а на їх округлавих, рухливих хребтах яснїла то біла піна, то відблеск темносиного нічного неба, то срібні промінї місяця, то вкінци червоне сьвітло лїхтарень, котрі засьвічував в ріжних місцях над морем якийсь чоловік, що їздив сюди й туди в легкім човнї.

Відтак знов немов у снї чув Матвій голоси, крики, веселий сьміх. Кілька мужчин, женщин і дївчат в дивачних одягах, з голими руками і ногами, вийшло з малих, вздовж берега побудованих домів і почіплявши ся за руки, кинули ся зі сьміхом в филї, що аж вода розскакувала ся під їх ногами в тяжких, подібних до золота каплях. Ще сильнїйше заколисали ся филї, ще скорше затанцювали сьвітла на водї, мішаючи ся з пестрими відблесками місяця і неба, а човна, чорні під сьвітлом лїхтарень, немов би були вирізані з вугля, заколисали ся на водї.

І все ще здавало ся Матвієви, що єму снить ся. Чуже небо, невидана краса чужої природи, чужа, незрозуміла веселість, чужий єму захід сонця і чуже море — всьо то дїлало ослаблюючо на єго зболїлу душу.

Огні. Дня 14 с. м. згоріла в Самборі спільна реальність Марії Кендзьор і Марії Вольсанової. Шкода по части обезпечена виносить 1200 К. — Дня 17 с. м. згоріла также реальність Йосифа Лихви; обезпечена шкода виносить 1600 корон. — Того самого дня згоріло в Радловичах пов. самбірского 7 загород селяньских. — У Винниках під Дрогобичем згорів дня 13 с. м. дім при млиньскім дворі а шкода, яку потерпів арендар млина, виносить 400 К. Огонь був здаесь підложений. — Місточко Риманів, сяніцкого повіта, упало оногди жертвою страшної пожежі. Згоріло поверх 200 домів, наслідком чого тількож родин остало в найбільшій нужді без даху. — Село Белїни (в західній Галичині) навістив оноді великий огонь, що знищив 44 господарских загород. — З Росиї доносять, що перед кількома днями погоріло місто Миньск. Огонь вибух рівночасно в трьох місцях.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 20 червня. На загальних авдиенциях приймав Є. Вел. Цісар нині полковника 95. п. п. зі Львова Йоана Фабриция.

Софія 20 червня. Князь Фердинанд приїхав тут оногди вечером і поїхав дальше до замку Евксіноґрад.

Льондон 20 червня. Ґенер. Оку доносить, що в битві під Вафанку взяли Японці 900 Росиян до неволі.

Токіо 20 червня. Бюро Райтера доносить: Росияни знищили в четвер межи островами Оку і Колима два вітрилові кораблї японьскі „Явата" і „Ансеі." Залога виратувала ся. Владивостоцка ескадра знищила доси 5 японьских кораблів.

Петербург 20 червня. Російска аґенция телеґрафічна доносить з Мукдену під датою 19 с. м.: Після віродостойних донесень на затоплених Росиянами кораблях перевозових „Садомару" і „Ґіташімару" згинув цілий японьский полк піхоти разом з командантом і хоругвою.

Петербург 20 червня. В Порті Артура перебувають також жителі міста Дального. Они розповідають, що Дальний потерпів лиш мало від огню. Японці вистріляли всїх Хінців, що рабували в місті. Японьскі передні сторожі стоять у віддалї 24 верст від Порт-Артура, з тамтої сторони стациї Інченса, а 3 версти від російских стійок. Денеде прийшло вже було до стички. Російскі офіцири кажуть, що Японці добре би попекли ся, коли припустили атак на Порт-Артур, котрий годі здобути.

НАДІСЛАНЕ.

— Христе Боже, Пресьвятая Діво.... Всякое дихание... Господи помилуй.

Шепіт дивного чоловіка утих поволи. Він справді заспав на березї, лежачи на плечах....

XX.

Нараз пробудив ся, немов би его хто в бік штовхнув, зірвав ся і не надумуючи ся, куди і чого, пішов назад дорогою, якою прийшов. Море цілком погасло, на березі не видко було нікого і дорога була цілком пуста. Сільскі домки спали в сьвітлї місяця, спали високі, незнані дерева з густим, тяжким листем, спало на половину зоране чорне поле за дротяною решіткою і довга проста дорога спала, простягнувшись як блїда, білава, смуга.

Роздало ся дзвонене. З тїни дерев вирнув ваґон і перебіг дзвонячи і гудячи, як нічний хрущ. Матвій поглянув за ним. Не видко ні коний, ні комина, ні диму, ні пари. Лише в горі сторчав, загнений назад, як вусик того дивного зьвіра зі скла, дерева і зелїза, грубо закінчений патик. Він дотикав в горі тонкого, ледве слїдного в вечірній темноті дрота і заєдно коли наткнув ся на узол, випускав із себе ясну, синяву іскру.

Ваґон переїхав, его гук і шум пролунав, іскри погасали в міру того, як він віддалював ся, але з тїни дерев висунув ся за кілька хвиль другий такий віз, що так само гудів, шумів і дзвонив.

Імовірно був то вже послідний віз і їхав майже порожний. Коли заспаний кондуктор побачив на дорозї самотного чоловіка, задзвонив, ваґон затряс ся і скриплячи колесами по шинах, звільнив ходу. Кондуктор вихилив ся з ваґона, вхопив Лозиньского під рамя і посадив его на лавку. Лозиньский дав ему срібну дрібну монету, машина до числення задзвонила і віз рушив в дальшу дорогу, а сільскі домки, огороди, улиці лиш мигали перед очима Матвія. Зпершу все то спало, або засипляло. Відтак видавало ся, немов би поволи будило ся, говорило, кричало, сьвітило. На небі появила ся широка луна. Все висше і висше підіймали ся осьвічені вікна домів.

— Bridge (міст) — сказав кондуктор. Матвій вилїз з чувством жалю, що не може вічно так їхати. Перед ним немов пезера, отвирали ся челюсти великаньского бруклїньского моста. На мості обернула ся на зворотници сопучи машина і заїхала перед поїзд. По лївій стороні їхали сюди ваґони трамваю, по правій вертали другі до Нового Йорку, а побіч окремою дорогою їхали тягарові вози і йшли люди пішки.

Прийшовши на середину моста, Матвій задержав ся. Єму шуміло в ушах, а в висках немов би молотом било. Попри него перелїтали зелїзничі поїзди, ваґони трамваю, вози, міст дрожав і аж страшно було слухати голосу свистанок, що доносили ся з долини з кораблїв — так далеко і глубоко були, немов на дні страшенної пропасти.... Високо до неба здоймали ся два величезні мостові луки, а від них ішли в долину грубезні сталеві линви. Ціла сїть зелїзних прутів, що з корабля видавала ся Матвієви як хороша тканина, була получена линвами і держала міст у воздуси. Ізза тої сїти ледве можна було бачити ріку, що з заливом спливала ся в одну срібно-сьвітячу цїлість, в котрій сьвітла пароходів то щезали то знов виринали. А дальше висїло тисячі сьвітел мов звізди над водою і губили ся в віддаленю, там, де горіли знов нові сьвітла в Ню Джерсі. А посеред того цїлого моря сьвітла, далеко, так далеко, що острий вір Матвія ледве міг его розрізнити, блищало округле, огненне сьвітло статуї свободи. Єму видавало ся, немов би він бачив в синявім сьвітлї і голову та піднесену руку мосяжної женщини.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Педонада. (Телефона ч. 527).